

7. Chương 07

Chương 7

Nhỏ Hạnh buồn bã:

- Thế là công toi!

Tiểu Long nhìn Quý ròm, giọng trách móc:

- Khi này nghe lời tao bám theo ngay là được rồi!

- Được cái móc xì! - Đang tiếc đứt ruột vì "vô" hụt ba "con môi", lại bị bạn bè nói nặng nói nhẹ, Quý ròm đổ quạu - Chẳng lẽ nghe lời mày là có thể chặn bắt được bọn người kia?

Câu nói hóc búa của Quý ròm làm Tiểu Long cứng họng.Ừ nhỉ, nếu bám sát theo họ, mình cũng đâu làm gì được! Nếu ra mặt cản đường, chắc chắn sẽ bị bọn họ quẫn cho tơi tả. Quý ròm, Mạnh và nhỏ Hạnh lâm trận nếu không chết cũng bị thương. Còn Tiểu Long, mình nó "khiêu vũ giữa bầy sói", e khó bề đương cự. Nhưng nếu không công khai lộ diện, cũng chẳng cách nào truy đuổi họ được. Một bên chạy xe gắn máy, một bên đứng đợi xích-lô, bọn Quý ròm chưa kêu được xe, đối phương đã cao chạy xa bay từ đời tám hoánh rồi!

Tiểu Long còn đang lúng túng thì Mạnh đã nhanh nhẩu lên tiếng "cứu bồ":

- Nhưng nếu chạy ra sớm, mình đã ghi được số xe của họ!

- Ừ hén! - Nhỏ Hạnh gật gù.

Còn Quý ròm, lần đầu tiên nó không nạt nộ thằng em. Thằng này quanh năm chỉ khoái coi phim hình sự, hóa ra cũng học lóm được vài ba mảnh

khỏe! Quý ròm nghĩ bụng và khịt khịt mũi:

- Thế nào sáng mai bọn kia cũng quay trở lại! Lúc đó mình sẽ tìm cách ghi số xe của họ!

Thấy ông anh không phản đối ý kiến của mình, Mạnh khoái chí cười toe.

Niềm sung sướng của Mạnh kéo dài trên suốt đường về. Và chỉ thực sự tắt ngấm khi đặt chân qua cửa.

Cô Tư đón bọn trẻ bằng cái lắc đầu ngán ngấm:

- Các cháu đi đứng thế này thì cô chết mất!

Bọn trẻ biết lỗi, ngậm miệng riu riu bước vào nhà.

- Cô cứ tưởng các cháu chết đuối đâu ngoài biển cả rồi! - Cô Tư tiếp tục than thở - Báo hại cô phải chạy nháo nhào khắp các bãi tắm để hỏi han, tìm kiếm!

Sự lo lắng tội nghiệp của cô khiến bọn trẻ cảm thấy vô cùng bứt rứt.

Quý ròm len lén nhìn cô, cố thanh minh:

- Nhưng tội cháu đâu có đi tắm biển! Tội cháu chỉ xuống Bạch dinh chơi thôi!

- Các cháu đi Bạch dinh hay Hắc dinh làm sao cô biết được! - Cô Tư xằng giọng, vẻ bất bình, nhưng rồi cảm thấy thái độ của mình hơi cứng rắn, cô liền dịu giọng - Lần sau đi đâu, nhất là không về trưa, các cháu phải báo cho cô biết!

Khi cô Tư chuyển từ trách cứ qua căn dặn có nghĩa là sóng gió đã qua. Bốn cái miệng lập tức "dạ" rân và bốn bộ mặt ỉu xiu lập tức tươi tỉnh trở lại.

Sáng hôm sau, trước khi ra khỏi nhà, Quý ròm xin phép cô đảng hoàng.

- Bữa nay các cháu định đi đâu?- Cô hỏi.

- Dạ, tụi cháu lên thăm ngọn hải đăng ạ!

Quý ròm không dám nói thật là đi xuống Bạch dinh, sợ cô thấy bọn nó ngày nào cũng lẫn quẩn ở Bạch dinh sẽ đâm ra nghi ngờ mà gạ hỏi lôi thôi.

- Thế trưa có về ăn cơm không đấy?

- Dạ, không ạ!

Cô Tư tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Hải đăng ở ngay sau nhà ta đây thôi, đâu có xa xôi gì, sao các cháu không về trưa?

Quý ròm đành gãi đầu, phịa:

- Dạ, thăm ngọn hải đăng xong, tụi cháu còn đi thăm... Thích Ca phật đài nữa ạ!

Đến đây thì cô Tư không thắc mắc nữa. Thích Ca phật đài ở xa lắc xa lơ, tí về hướng cù lao Bến Đình nên bọn trẻ không về trưa là chuyện đương nhiên.

- Các cháu đi chơi vui vẻ nhé! - Cuối cùng, cô nói.

Vốn ngán nhai bánh mì nên chuyện Quý ròm bảo không về trưa khiến Mạnh tức anh ách. Trước mặt mẹ, nó không tiện phá ngang kế hoạch của Quý ròm nhưng đến khi ngồi trên xích-lô, nó quay sang căn nhắc ông anh:

- Bữa nay chỉ có mỗi chuyện "cóp" số xe chứ có việc quái gì đâu mà phải ở lại trưa?

- Sao mà biết không có việc quái gì?- Quý ròm hừ mũi - Nhỡ bọn kia loay hoay suốt cả buổi sáng vẫn không tìm ra chiếc hộp đen giấu dưới

tặng đá thì sao?

- Thì họ... về! - Mạnh ấp úng.

Quý ròm nhếch mép:

- Thế nếu họ không về mà quyết định ở lại tìm đến chiều thì sao?

Lần này thì Mạnh ngồi im không đáp.

Nhưng sự lo xa của Quý ròm bất ngờ trở nên vô ích. Vào Bạch dinh chờ gần hai tiếng đồng hồ vẫn không thấy ba người thanh niên hôm qua xuất hiện, nhỏ Hạnh chợt dạ bèn kêu Tiểu Long và Mạnh bấy tặng đá lên.

Và hoàn toàn đúng như nó linh cảm, chiếc hộp đen đã biến mất tự đời nào.

Quý ròm đang chống tay lên đầu gối lom khom dòm, bật kêu:

- Bỏ xừ rồi!

Tiểu Long vai vẫn đỡ tặng đá, nghe vậy ngoảnh cổ hỏi:

- Chuyện gì thế?

Quý ròm xuôi xị:

- Bỏ tặng đá xuống đi! Chiếc hộp mất tiêu rồi!

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- Như vậy họ đã quay trở lại đây tối hôm qua!

- Thật không hiểu nổi! - Quý ròm mím môi - Tại sao họ lại phải hành động vào ban đêm? Sáng nay họ quay lại cũng được kia mà!

- Hay là họ đã bắt đầu nghi ngờ hành tung của bọn mình? - Mạnh vừa nói vừa rứt cổ.

- Không phải đâu! - Nhỏ Hạnh lắc đầu - Chắc chắn tối hôm qua, họ không ngừng suy nghĩ về bí mật của tầng đá xanh. Và khi đoán ra bí mật đó có thể nằm bên dưới tầng đá, họ liền nôn nóng quay ngay trở lại đây để kiểm tra sự Ức đoán của họ!

Tiểu Long bán tín bán nghi:

- Làm sao Hạnh có thể biết rõ như vậy?

- Đơn giản thôi! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi - Có phải chính tụi mình khi khám phá ra ý nghĩa của ba chữ "nhà không đen", đã vội vàng kêu xích-lô chở ngay đến Bạch dinh không chần chờ lấy một phút hay không?

- Đúng! - Tiểu Long thừa nhận.

- Thì họ cũng thế thôi! - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Suy từ mình ra họ thì biết ngay chứ gì!

Quý ròm đưa hai tay lên trời, chán nản thở ra:

- Thế này thì rõ ràng là công toi! Từ nay đừng hòng sờ được ngón chân út của họ nữa!

Mạnh liếm môi:

- Hay là mình đi báo công an?

- Công an ai người ta tin mình! Ít ra cũng phải có cái sổ xe làm bằng chứng! Đằng này toàn nói chuyện đầu đầu!

- Sao lại chuyện đầu đầu?- Mạnh phản ứng - Mình sẽ chỉ cho các anh công an xem bài thơ trên vách và hàng chữ bí hiểm trong cuốn sổ lưu niệm ở chùa Phật nằm!

Quý ròm nhún vai:

- Thứ nhất, giờ này chưa chắc dòng chữ trong sổ lưu niệm và bài thơ trên vách đã còn như cũ. Có thể bọn người kia đã xóa đi rồi! Thứ hai, nếu tất cả vẫn còn nguyên thì chiếc hộp đen đã bị lấy mất. Các anh công an mò tới đây thì tịt. Thế là các anh quay sang "điều tra" mình!

- Điều tra mình ư? - Mạnh kêu lên - Về tội gì mới được kia chứ?

- Thì về tội phịa chuyện và tạo chứng cứ giả để trêu chọc cơ quan thi hành pháp luật!

- Nhưng mình còn nhớ "mật mã" trong chiếc hộp đen kia mà! Mình sẽ đọc cho họ nghe để họ... tiếp tục điều tra!

- Thôi đi ông tướng! - Quý ròm nheo nheo mắt - Công an chẳng bao giờ tin vào những chuyện vớ vẩn như thế này đâu! Tội phạm gì mà toàn thơ với nhạc!

Tiểu Long đứng nghe hai anh em tranh cãi một hồi đã thấy sốt ruột. Nó quệt mũi, đề nghị:

- Nếu đã quyết định không đi báo công an thì đi tắm biển quách!

Quý ròm lừ mắt nhìn bạn:

- Mà lúc nào cũng chăm chăm mỗi chuyện tắm biển! Cứ làm như không được tắm biển thì ai nấy đều chết lăn đùng ra ấy!

- Thì tội mình đi Vũng Tàu là để tắm biển mà lại! - Tiểu Long nhăn mặt phân trần.

Bộ tịch của Tiểu Long khiến Quý ròm bật cười:

- Thôi được rồi, muốn tắm thì tắm! Nhưng...

Tiểu Long nín thở:

- Còn "nhưng" gì nữa?

- Thế mà còn đấy! - Quý ròm tặc lười, rồi nó cố tình kéo dài giọng -
"Nhưng" chuyện này nè: Mình sẽ lấy đồ tắm ở đâu ra?

- Tưởng gì! - Mặt Tiểu Long hơn hớn - Chạy về nhà lấy!

- Không được! - Quý ròm thở dài - Không thể về nhà trong ngày hôm nay được!

Lời phán của Quý ròm làm Tiểu Long chưng hửng:

- Sao lại không được? Ai cấm mình về nhà?

- Chẳng ai cấm! - Quý ròm dang hai tay - Nhưng trước khi ra khỏi nhà mình đã báo với cô Tư là sẽ đi suốt ngày thì mình không nên quay về lúc này. Hôm qua mình không nói là không về, rốt cuộc mình đi luôn, hôm nay mình nói là đi luôn, nửa chừng lại quay về, như vậy trông chẳng ra cái ôn gì cả!

Mạnh bực tức:

- Nhưng nếu không về nhà cũng không đi tắm biển thì biết đi đâu cho hết ngày hôm nay?

Câu chất vấn của ông em khiến ông anh ngó ra:

- Tao cũng chẳng biết!

- Thôi thì đi loanh quay trong thành phố vậy! - Nhỏ Hạnh hiến kế - Biết đâu nhờ vậy mình lại tình cờ gặp mặt với bọn kia!

Ý kiến của nhỏ Hạnh khiến vẻ tiu nghỉu trên mặt bọn trẻ lập tức biến mất. Mạnh hăng hái:

- Ừ, biết đâu đấy!

Tiểu Long cũng giục giã:

- Vậy thì đi ngay bây giờ đi!

Bọn trẻ kéo ra đường.

- Kêu xích-lô chứ?- Quý ròm gợi ý.

- Đâu việc gì gấp mà phải đi xích-lô! - Tiểu Long hăng giọng - Thả bộ tà tà vui hơn!

Rồi sợ đề nghị của mình không được ủng hộ, nó lật đật nói thêm:

- Và cũng dễ nhìn thấy bọn kia hơn!

Chẳng ai phản đối ý kiến của Tiểu Long. Tất cả lũng thũng kéo nhau men theo đường Quang Trung đi ngược về phía Bãi Trước.

Vừa đi vừa nhìn nhón nhác, bọn trẻ lang thang đến trưa trờ trưa trệt, rào qua không biết bao nhiêu ngã đường vẫn chẳng thấy bóng dáng của ba người thanh niên kia đâu.

Đến khi lết bộ hết nổi, cả bọn tập vô bên đường mua mấy ổ bánh mì rồi kéo nhau ra bãi biển thuê ghế bố nằm nghỉ.

Nằm nhìn sóng nước lăn tăn, Quý ròm thở ra:

- Đúng là mò kim đáy bể!

Nhỏ Hạnh an ủi:

- Biết đâu chiều nay mình sẽ gặp bọn họ thì sao!

- Dễ gì!

Quý ròm đáp, vẻ vô vọng. Và suốt buổi chiều hôm đó, sự thật đã đứng về phía nó. Nằm nghỉ đến hai giờ, cả bọn lại đứng lên đi tiếp và cũng như ban sáng, những gì gặt hái được chỉ là những tiếng thở dài ngán ngẩm:

Quý ròm và nhỏ Hạnh, hai đứa đầu trò, lại là những kẻ mỗi mệt trước tiên.

Nhỏ Hạnh nói Quý ròm, giống tiếng:

- Giờ sao?

Quý ròm nhanh nhẩu:

- Kêu xích-lô về chứ sao!

Mạnh và Tiểu Long dai sức hơn nhưng sau một ngày lông bông vô tích sự ngoài đường, nghe nói được ngồi xe về, đứa nào đứa nấy mừng rơn.

Lúc leo lên xích-lô, Mạnh quay qua Quý ròm định mở miệng cà khịa cái kế hoạch bị thất bại thảm hại của ông anh nhưng thấy Quý ròm đang cau mày nghĩ ngợi, nó đành dẹp ngay ý định trêu chọc của mình. May cho Mạnh, Quý ròm đang bực bội vì để sống đối phương khiến cuộc theo dõi lâm vào bế tắc, nếu Mạnh ngửa miệng trêu ghẹo chắc sẽ bị ông anh mắng cho té tát!

Quý ròm vẫn giữ bộ mặt lầm lì cho đến tận nhà. Sau một ngày lếch thếch rã cảng, nó đã cáu. Nghĩ đến chuyện ba gã thanh niên lạ mặt kia đã lọt vào tay mình lại còn thoát ra, nó càng cáu hơn.

Tối đó, cơm nước xong, Quý ròm không vào phòng ngay mà rủ nhỏ Hạnh ra đứng trước hiên hóng mát.

- Giờ tính sao Hạnh?- Nhỏ Hạnh vừa bước ra lan can, Quý ròm đã sốt ruột hỏi.

- Sao là sao?

- Bọn người kia ấy! Làm sao tìm được họ bây giờ?

- Chịu! - Hạnh khẽ lắc đầu - Tụi mình chỉ còn ở Vũng Tàu có bốn ngày. Với thời gian ít ỏi như vậy, chẳng thể làm gì được!

Câu trả lời của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm rầu rĩ:

- Chẳng lẽ tụi mình phải bỏ cuộc nữa chừng sao?

Nhỏ Hạnh không đáp. Nó cũng chẳng biết đáp như thế nào.

Quý ròm lại nói, giọng lo lắng:

- Thế nhờ bọn người này đang có âm mưu phá hoại gì đó thì sao? Như thế sẽ có bao nhiêu là người chết!

Giả thuyết của Quý ròm làm nhỏ Hạnh xanh mặt. Nó rùng mình hỏi lại:

- Quý dựa vào đâu mà đoán như vậy?

- Tôi chẳng dựa vào đâu cả! - Quý ròm liếm môi - Nhưng với bọn người thập thò như thế này, chuyện gì cũng có thể xảy ra!

Nhỏ Hạnh lại im lặng nhưng nó thấy sự việc đã trở nên nghiêm trọng. Trước đây, nó chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Nó đinh ninh đây chỉ là một bọn trộm cướp. Nó không nghĩ đây là một tổ chức phá hoại đang liên lạc với nhau để bàn tính kế hoạch đặt bom đặt mìn như nó vẫn nhìn thấy trong chương trình thời sự quốc tế trên ti-vi thì sao nhỉ?

Tư lự một hồi, nhỏ Hạnh khẽ đẩy gọng kính trên sống mũi, chép miệng nói:

- Nếu vậy, tội mình phải bắt đầu lại từ mẫu giấy trong chiếc hộp đen!

Quý ròm ngơ ngác:

- Bắt đầu từ lời nhạc của Trịnh Công Sơn ấy ư?

- Đúng vậy.

- Nhưng bắt đầu như thế nào?

- Hạnh cũng chẳng biết! Nhưng dù sao đó vẫn là đầu mối duy nhất mà tội mình có được!

Quý ròm thở hắt ra:

- Thế thì gay quá!

Nhỏ Hạnh đưa tay vỗ vỗ trán một hồi rồi đột ngột hỏi:

- Ở đây có sân khấu ca nhạc nào không nhỉ?

Quý ròm ngẩn người định hỏi "Chi vậy?" nhưng rồi sực hiểu ra, nó liền chạy bay vào trong nhà, gọi giật giọng:

- Mạnh ơi, Mạnh!

Mạnh đang ngồi đánh cờ với Tiểu Long, ngẩng lên:

- Gì vậy?

- Ở đây có nơi nào biểu diễn ca nhạc không?

- Có.

Quý ròm sáng mắt:

- Có hả? Gần đây không?

- Ở dưới phố! - Mạnh vừa đáp vừa nôn nóng nhìn vào bàn cờ - Để tối mai em dẫn anh đi!

- Không được! Tao muốn đi ngay bây giờ!

Mạnh tỏ vẻ ngạc nhiên trước thái độ vội vã của ông anh:

- Đi ngay bây giờ?

Tiểu Long cũng không nén được thắc mắc:

- Làm gì gấp vậy? Đi lòng vòng suốt cả ngày mà chưa ngán sao?

- Tao có biết quái gì ca nhạc đâu! - Quý ròm nhún vai - Tao chỉ muốn đi điều tra xem ở đó người ta có hát bài "Hạ trắng" không thôi!

Không đợi Quý ròm giục đến lần thứ hai, chỉ vừa nghe đến hai tiếng "điều tra", Mạnh đã đẩy bàn cờ qua một bên, xô ghế đứng lên:

- Vậy thì đi!